

означената монета, суммата се заплаща въ мѣстната монета по курса.

Чл. 564. Приносителътъ на мѣнителница не може да откаже, когато му се прѣдлага, да му се заплати частъ отъ суммата на мѣнителницата.

Чл. 565. Длъжникътъ по мѣнителницата заплаща слѣдъ като му се връчи мѣнителницата. Но, ако той заплаща само частъ отъ нея, той има право да иска само забѣлжването на заплащанieto върху мѣнителницата, отъ която, ако поиска, дава му се копие, на което се забѣлжва плащанieto.

Чл. 566. Лицето, у което се намира мѣнителницата, може да иска и да получи заплащанieto ѝ, когато падежътъ е настѣпилъ, ако се доказва отъ съдържанието на текста на мѣнителницата или по непрѣкъснатата връзка на пълнитѣ или бланкови джира, че той е правилниятъ ѝ притѣжателъ. Заличениѣ джира се считатъ като ненаписани, когато се касае до доказването на собствеността.

Платецътъ не е задълженъ да испытва истинността на джирата.

Чл. 567. Ако мѣнителницата е заплатена прѣди падежа и отъ послѣ се узнае, че тя не била заплатена на надлѣжния ѝ притѣжателъ, въ такъвъ случай платецътъ отговаря за всичкитѣ загуби, които послѣдватъ отъ това.

Чл. 568. Когато заплащанieto не е поискано на падежъ, приемателътъ има право, слѣдъ истичанieto на срока, порѣдѣленъ за извършването на протеста за незаплащание, да вложи стойността, на разноси и на рискъ на приносителя, въ ковчежничеството или въ надлѣжния съдъ.